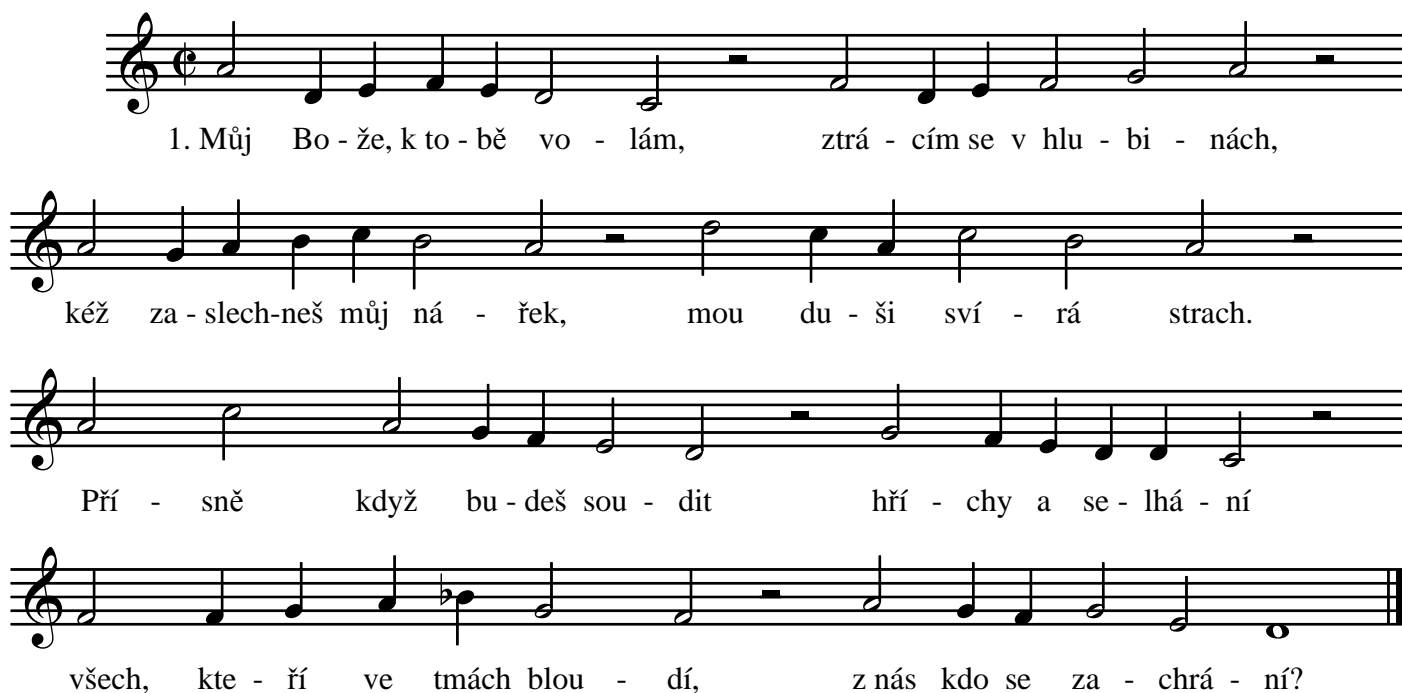

Žalm 130

Můj Bože, k tobě volám

Ženeva 1551

1. Můj Bo - že, k to - bě vo - lám, ztrá - cím se v hlu - bi - nách,
kéž za - slech-neš můj ná - řek, mou du - ši sví - rá strach.
Pří - sně když bu - deš sou - dit hří - chy a se - lhá - ní
všech, kte - ří ve tmách blou - dí, z nás kdo se za - chrá - ní?

2. Lásku a odpuštění v tvém soudu nalézám
můj strach se v úžas mění, v nouzi se skláníš k nám.
Snad víc, než touží strážní zřít světlo v temnotách,
tvé slovo očekávám, v něm překročíš můj práh.

3. Vítejte Boha svého k záchraně pozvání,
zvát chce i ztraceného, zná vzdor i reptání.
Stín skutků nerozvážných svým světlem rozptýlí,
svou mocí doprovází k spáse lid zbloudilý.

český text M.Esterle